

[Nybøe Andersen.]

Der var en afsluttende bemærkning om, at der må sikres mulighed for gensidig udveksling af synspunkter, så regeringen kan tage stilling ud fra en sikker formodning om at have parlamentarisk grundlag for sine beslutninger. Ja, jeg havde nær sagt: det manglede da også bare. Men jeg tør nok sige, at statsministerens redegørelse for baggrunden for, at denne forespørgsel er blevet stillet, og for hele forhandlingsforløbet mildt sagt lader meget tilbage at ønske.

Statsministeren fremhævede, at udenrigsøkonomiministeren, landbrugsministeren og i sidste omgang statsministeren selv havde givet møde i markedsudvalget ved forskellige lejligheder. Det er rigtigt, at ministre kommer i folketingsudvalg, når man anmoder dem om det. Men de regler, vi har i markedsudvalget, går ud på, at ministre også selv skal bede om at komme i udvalget, når der skal forhandles sager, som udvalget skal have lejlighed til at drøfte. Vi har været udsat for, at der har fundet Ministerrådsmøder sted, hvor vi først har fået en sådan forhandling med en minister, efter at vi er blevet opmærksom på, at dette møde har fundet sted, og har bedt om at få ministerens redegørelse.

Dernæst vil jeg sige, at vi ikke altid har fået det materiale, vi har bedt om. Der blev på mødet den 11. januar anmodet om en redegørelse for den meget indviklede problemstilling omkring landbrugsordningerne. Vi fik ikke tilstillet én side i bilag om disse ting mellem den 11. januar og den 25. januar. Den 25. januar, da landbrugsministeren var i udvalget for at forsøge at redegøre for det forlig, han havde accepteret den 24. om morgenen, efterlod han et notat til udvalget. Jeg må have lov at sige, at dette notat ikke var forståeligt for udvalgets medlemmer. Jeg kender landbrugsministeren som en ærlig mand, og jeg er derfor sikker på, at landbrugsministeren vil erkende, at heller ikke han forstod det.

Jeg synes egentlig, det er temmelig fantastisk, at først efter at de tre partiledere havde været hos statsministeren, blev der givet besked om at iværksætte et arbejde med at få tilvejebragt en overskuelig og forståelig oversigt over de resultater, som landbrugsministeren og derefter regeringen havde accepteret.

Men den afgørende fejl i hele handlingsforløbet var til syvende og sidst dette:

Vi havde i markedsudvalget fået meget klare udtalelser både fra landbrugsministeren i et møde, der blev holdt så langt tilbage som den 28. november, og fra udenrigsøkonomiministeren, senest i mødet den 11. januar, om at regeringen ville stå fast på forædlingskoefficienten 4,2 og på det danske udspil. Vi måtte i udvalget have det bestemte indtryk, at det var regeringens opfattelse, at kunne man ikke få et forlig, der med rimelighed kunne siges at svare til dette oplæg, måtte man forlange uret sat i stå. Statsministeren sagde i sit svar, at udenrigsøkonomiministeren den 11. januar naturligvis kun kunne give udtryk for, at regeringen var indstillet på i videst muligt omfang at fastholde de principielle synspunkter, som landbrugsministeren havde givet udtryk for på møderne i december.

Jeg vil gerne sige til statsministeren, at dette er en meget afsvækket fremstilling af det tilsagn, som udenrigsøkonomiministeren gav markedsudvalget, og jeg er sikker på, at udenrigsøkonomiministeren, som vi alle kender som en kontant mand, vil erkende, at hans udtalelser om, at regeringen ville stå fast, var af ganske anderledes konkret og kontant karakter end dette vage, at man i videst muligt omfang ville fastholde de principielle synspunkter.

Dette med at sætte uret i stå i Bruxelles, forlade forhandlingerne og forlange et nyt møde afholdt ville naturligvis have haft den virkning, at der blev nogle problemer fra i dag, den 1. februar, med ikrafttræden af de fælles landbrugsordninger. Men jeg vil gerne sige, at det på forhånd var ventet i Bruxelles, at resultatet af landbrugsministermødet den 22.-23. januar ville blive, at uret måtte sættes i stå. Jeg kan i så henseende henviser til, hvad et blad, vi har herovre i biblioteket, og som hedder Europe, har skrevet forud for landbrugsministermødet. Man måtte vente, hedder det, at man ikke kunne nå til enighed, at uret derfor måtte sættes i stå og løsningen først kunne træffes i begyndelsen af februar. Man tilføjer, at det er meget almindeligt netop i forhandlinger om landbrugsspørgsmål, at det går sådan. Jeg kan altså sige, at det ikke ville have vakt forundring i udlandet, om vi havde afbrudt disse forhandlinger. Det har